

Біла Криниця

Анатолій Григорук

Біла Криниця —
Так зветься село,
Що над рікою Десною
Лягло.
Дуже це давне
Козацьке село.
Білі у ньому
Хати по горі,
Білі троянди
У кожнім дворі.
Білі в світлицях
Висять рушники.
Білі цвітуть
У садах вишняки.
Біло квітують
Гречки на ланах.
Білий як сніг
Скрізь ромен по лугах.
А на узгір'ї
У центрі села —
Біла криниця,
Що назву дала
Цьому посіллю
Ще в давні віки
Біля блакитної
Десни-ріки.
Зрубець із дуба,
Кленовий дашок,
Хрест на дашку
І ляний рушничок.
Безвік джерельце
Тут б'є з-під верби
Й поїть, і поїть
Усіх без журби.
Клепаний цебрик
Пірнає в глибінь,
Ретяг видзвонює:

"Дзінь-дзінь-дзі-лінь!"

Весело крутиться

Коловорот,

Плавом пливе

До криниці народ.

Кожен у спразі

Прямує сюди

Вволю напиться

Живої води.

Біла криниця —

То скарб із скарбів:

Поїть вона

Сизарів-голубів,

Поїть корівок,

Що йдуть з череди,

Поїть пацят

І овечок рудих.

Поїть і гуску,

Й собаку, й козу,

Поїть калину,

Спориш, дерезу,

І лопуха, і жалку кропиву...

Слава ж криниці

За воду живу!

За воду джерельну,

Солодку, цілющу,

У нашім щоденнім житті

Всюдисущу.